

установ), збройних сил, матеріальних засобів державної влади, а державний апарат розглядається як система лише державних органів. Державний орган являє собою відносно самостійну, структурно відособлену ланку державного апарату, створювану державою з метою здійснення певного виду державної діяльності, наділену відповідною компетенцією, що спирається у процесі реалізації своїх повноважень на організаційну, матеріальну і примусову силу держави.

Однією з найважливіших проблем, які стосуються організації державної влади, протягом кількох століть є питання про єдність і поділ влади. Ідея поділу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову гілки влади супроводжує пошук людством ідеальної держави протягом багатьох століть. У зачатковому стані вона була присутня уже в поглядах давньогрецьких філософів (Аристотель, Полібій). Основний принцип цілісного вчення про демократичну державу він був сформульований Д. Локком і розвинений згодом Ш. Монтеск'є. Теоретична база була підготовлена всім об'єктивним ходом історії, а поштовхом до її оформлення стали буржуазно-демократичні революції.

Таким чином, механізм держави це ціліна система, яка розвивається разом із державою.

Література:

1. Абдулаев М. И., Комаров С. А. Проблемы теории государства и права. - СПб., 2003. - С.83-84. Исакова М. К. Механизм Советского общенародного государства. Автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Саратов, 1984. - С.310.
2. Комаров С.А. Государство в политической системе общества. // Общая теория государства и права. Академический курс в 2-томах. / Отв. ред. проф. М.Н.Марченко. Том 1 Теория государства. М.,1998. - С. 244-245.

УДК 340.0

ПРАВОВІ СИСТЕМИ СУЧАСНОГО СВІТУ

Студент Є. Гусейнов гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Швидкий розвиток і зміни у системі правопорядку викликають розширення сфер правової систематизації, ліквідує перешкоди на шляху до тісної взаємодії правових систем світу, та національних та міждержавних правових систем.

Одночасно формується механізм взаємодії, який створює можливість запобігти уніфікації і зберегти правову багатоманітність.

Умова формування такого механізму – знання закономірностей розвитку всіх типів правових систем. Тому актуальними донині є питання групування сучасних правових систем світу.

Раніше для цього використовували класифікацію правових систем світу за різноманітними критеріями.

Правові системи є відображенням соціально-економічного, політичного розвитку культури народу, тому їх вивчення дозволяє відновити поняття про суспільні відносини, зрозуміти механізм суспільства виходячи із прав і обов'язків [1].

У світі існує велика кількість правових систем, кожна з яких має свої особливості.

Правова картина світу складається з великої кількості національних правових систем. Ці системи взаємопов'язані, взаємозалежні, впливають один на одного.

У науковій українській і зарубіжній літературі питання класифікації правових систем висвітлювали у своїх працях Х. Бехруз, Р. Давід, А. Есмен, Х. Кьотц, А. Леві Ульман, Ж. Леже, М. Марченко, К. Осакве, А. Саїдов, О. Скакун, Ю. Тіхоміров, К. Цвайгерт.

Типологізація має на меті сформулювати уявлення про однообразний набір істотних ознак, що розкривають сутність відповідного явища.

Мета типологізації полягає у дослідженні різних сторін об'єкта, використанні властивостей з усієї системи зв'язків та абстрагуванні від низки властивостей задля визначення тих, що характерні для певного типу.

Таким чином, основною типологізаційною одиницею є тип – зразок певних явищ та процесів, що містять необхідний і достатній набір суттєвих ознак для їх групування [5].

Якщо розглядати правову систему суспільства як цілісну, структурно впорядковану правовими засобами, тоді це поняття, надає низку можливостей аналізувати правову систему як певну сторону правової дійсності, виявляти закономірності її структурних частин, характеризувати її статику і динаміку.

Своєю чергою, аналіз інституційної, функціональної та нормативної частин дає змогу виявити їхні найістотніші ознаки та сконструювати тип правової системи, на підставі якого можна здійснити ідентифікацію правових систем, визначаючи ідентифікаційний код для кожного типу правових систем, а також угрупувати правові системи у відповідні типи.

Важливим для формування ідентифікаційної системи правових систем є й рівень нормативності, який визначається питомою вагою спеціальних правових засобів у механізмі правового впливу.

Правові системи мають забезпечувати соціальний захист всім верствам населення [6].

Першими намагалися сформулювати критерії типологізації Л. Луць. Було запропоновано застосувати юридичні критерії виокремлення типів правових систем, що ґрунтуються на особливостях інституційної, функціональної та нормативної частини [3]. Це була наукова гіпотеза, що потребує доопрацювання.

Література:

1. Цвайгерт К. Введение в сравнительное правоведение в сфере частного права: в 2 т. /К. Цвайгерт, Х. Кётц. – М., 1998. – Т. 1. – 480 с.

2. Саидов А.Х. Сравнительное правоведение (основные правовые системы современности): учеб. / А.Х. Саидов; отв. ред. В.А. Туманов. – [2-е изд., доп. и перераб.]. – М.: Юристъ, 2009. – 510 с.
3. Осаке К. Сравнительное правоведение: схематический комментарий / К. Осаке. – М.: Юристъ, 2008. – 830 с
4. Луць Л.А. Типологізація сучасних правових систем світу / Л.А. Луць. – К.; Сімферополь: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України; Логос, 2007. – Вип. 3. – 23 с.
5. Луць Л.А. Загальна теорія держави і права: навч.-метод. посіб. (за кредитно-модульною системою) / Л.А. Луць. – К.: Атіка, 2008. – 412 с.
6. Кулак Н.В. Проблеми нормативно-правового регулювання інноваційної діяльності в Україні // Н.В. Кулак // Матеріали міжнародної науково-практичної конференції Інститута уголовної політики і прикладної кримінології г. Кишинев, ноябрь 2016 г.

УДК 340.0

НОРМИ ПРАВА

Студент А.С. Каменева гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Великого значення надається тлумаченню правових норм, адже на сьогоднішній день в Україні чи будь-якій іншій правовій державі досить великий відсоток прогалин в законодавстві, що призводить до некоректної реалізації права. Особливо важливим стає застосування норм права в нашу складну епоху криз і реформ, тому що тільки держава в змозі забезпечити оптимальне і ефективне регулювання суспільних відносин. З часу здобуття незалежності перед Україною постало завдання розбудови соціально орієнтованої, економічно розвинутої і правової держави, яка має посісти належне місце в світовому соціумі. Саме на досягнення цієї мети спрямовані ті структурні перетворення, що відбуваються в Україні останнім часом. У перші роки незалежності України було ухвалено чимало нормативних актів, спрямованих на встановлення нових відносин у суспільстві. З пошуком державою свого шляху розвитку, продовженням реформ, інтенсивність розвитку українського законодавства постійно зростає. Реалізація цього правового матеріалу потребує, насамперед, усвідомлення змісту норм права, що містяться у прийнятих актах. Без глибокого розуміння змісту норм права неможлива їх ефективна реалізація, систематизація, формування правової культури та правосвідомості, розроблення та прийняття нових норм.

Правова норма, на думку П.М. Рабіновича, являє собою формально-обов'язкове правило фізичної поведінки, яке має загальний характер, встановлюється або санкціонується державою з метою регулювання суспільних відносин і забезпечується її організаційною, виховною та примусовою